

Sygn. akt IV KK 120/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

na posiedzeniu

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 26 czerwca 2014 r.,

sprawy **P. K.**

skazanego z art. 284 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 17 grudnia 2013 r., sygn. akt VI Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w R.

z dnia 20 lutego 2013 r., sygn. akt II K (...),

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w R. wyrokiem z dnia 20 lutego 2013 r., sygn. II K (...), uznał P. K. za winnego popełnienia czynu wyczerpującego znamiona występkę z art. 284 § 2 k.k., i za to na mocy tego przepisu wymierzył mu karę roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, którą warunkowo zawiesił na okres trzech lat próby oraz zobowiązał go do naprawienia wyrządzonej szkody, a także obciążył go kosztami sądowymi.

Po rozpoznaniu apelacji P. K. i jego obrońcy, Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 17 grudnia 2013 r., sygn. VI Ka (...), zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Obrońca skazanego P. K. w kasacji złożonej od w/w wyroku Sądu Okręgowego w G., **zarzucił** naruszenie art. 25 § 1 pkt 2 k.p.k., poprzez rozpoznanie sprawy przez

sąd rejonowy, podczas gdy do rozpoznania sprawy właściwy był sąd okręgowy, tj. uchylenie o którym mowa w art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k., i **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w R. i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w G. jako sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Poza sporem jest, że w akcie oskarżenia zarzucono P. K. popełnienie przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 294 § 1 k.k., a to z uwagi na znaczną wartość przedmiotu czynu, wynoszącą 190.904 zł (k. 198, t. II). Prokurator prawidłowo wskazał, że sądem właściwym do rozpoznania sprawy jest Sąd Rejonowy w R.. Wyrokiem z dnia 16 czerwca 2009 r. Sąd Rejonowy w R. , sygn. II K (...), uznał P. K. za winnego popełnienia czynu z art. 296 § 1 k.k. i wymierzył mu karę dwóch lat pozbawienia wolności (k. 987, t. VI). Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 16 lutego 2010 r. sygn. VI Ka (...), po rozpoznaniu apelacji między innymi obrońcy oskarżonego P. K. , uchylił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w R. i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w G., jako sądowi pierwszej instancji, do ponownego rozpoznania (k. 1100, t. VI). W uzasadnieniu tego orzeczenia wskazano, że właściwość Sądu Okręgowego w G. do rozpoznania sprawy w pierwszej instancji uzasadniona jest zmianą art. 25 § 1 pkt 2 k.p.k., dokonaną ustawą z dnia 29 marca 2007 r. (Dz. U. Nr 64, poz. 432), która weszła w życie z dniem 12 lipca 2007 r. (k. 1106, t. VI). Akta sprawy zostały przekazane Sądowi I instancji w dniu 6 maja 2010 r. Postanowieniem z dnia 21 czerwca 2010 r., sygn. akt IV K (...), Sąd Okręgowy w G. stwierdził swą niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w R., powołując się na wejście w życie z dniem 8 czerwca 2010 r. ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. (Dz. U. Nr 206, poz. 1589), zmieniającej między innymi art. 115 § 5 k.k., poprzez przyjęcie, że mieniem znacznej wartości jest mienie, którego wartość w chwili popełnienia czynu zabronionego przekracza 200.000 zł. Uznając, że w akcie oskarżenia wskazano kwotę 190.904 zł ten Sąd przyjął, iż czyn P. K. aktualnie nie godzi w mienie znacznej wartości. Postanowienie to uprawomocniło się bez złożenia środka odwoławczego. Obrońca skazanego – jak wynika uzasadnienia kasacji – w

nietrafności postanowienia z dnia 21 czerwca 2010 r. Upatruje zaistnienie w niniejszej sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o jakiej mowa w art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k. Skarżący na jego uzasadnienie przedstawia własną interpretację przepisu art. 10 ustawy nowelizującej z dnia 5 listopada 2009 r. Przepis ten stanowi bowiem, że: „Sprawy, w których przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy rozpoczęto rozprawę główną, toczą się do końca postępowania w danej instancji według przepisów dotychczasowych, jednakże w razie zawieszenia postępowania, odroczenia rozprawy lub ponownego rozpoznania sprawy albo po zapadnięciu prawomocnego orzeczenia postępowanie toczy się według przepisów tej ustawy”.

Treść tego przepisu, wbrew odmiennemu pogładowi skarżącego, przesądza o właściwości Sądu Rejonowego w R. do rozpoznania sprawy, gdyż zarzucany P.K. czyn nie stanowił już przywłaszczenia mienia znacznej wartości. obrońca tymczasem wywodzi, że ustawa nowelizująca z dnia 5 listopada 2009 r. nie zawiera przepisów pozwalających rozstrzygnąć kwestię właściwości sądu, a nie dostrzega wynikającego z przepisów k.p.k. obowiązku badania przez sąd z urzędu swojej właściwości. Wskazać należy, że w dacie wydania przez Sąd Okręgowy w G. postanowienia w przedmiocie właściwości (czyli 21 czerwca 2010 r.) właściwym do rozpoznania przedmiotowej sprawy był Sąd Rejonowy w R., skoro przestępstwo nie dotyczyło już wówczas mienia znacznej wartości (tj. wartości przekraczającej kwotę 200.000 zł).

Oczywiste jest, że zaproponowana przez oskarżyciela kwalifikacja prawna czynu nie wiąże sądu. O właściwości rzeczowej sądu decyduje bowiem czyn przestępny, tak jak przedstawia się on w świetle okoliczności sprawy, a nie kwalifikacja prawna przyjęta w akcie oskarżenia (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 1 grudnia 2010 r., III KK 224/10, LEX nr 653509 i z dnia 26 września 2002 r., III KKN 255/00, LEX nr 56824).

Na marginesie trzeba też zauważyć, iż zarzut kasacyjny stanowi w zasadzie wierne powtórzenie zarzutu sformułowanego w pkt 1. apelacji obrońcy P. K. złożonej od wyroku Sądu Rejonowego w R. z dnia 20 lutego 2013 r., sygn. akt II K (...). W uzasadnieniu swojego orzeczenia Sąd *ad quem* w pełny i wyczerpujący sposób odniósł się do tego zarzutu wskazując, że:

- w związku z nowelizacją art. 115 § 5 k.k. ustawą z dnia 5 listopada 2009 r., która weszła w życie w dniu 8 czerwca 2010 r. zarzucony oskarżonemu czyn nie stanowi już przywłaszczenia mienia znacznej wartości;
- zgodnie z art. 4 k.k. w sprawie niniejszej należało zastosować ustawę nową, stosownie do której czyn zarzucony aktem oskarżenia winien być kwalifikowany wyłącznie z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;
- z art. 10 ustawy nowelizującej z dnia 5 listopada 2009 r. wynika, że sprawy, w których przed dniem wejścia w życie tej ustawy nie rozpoczęto rozprawy głównej toczą się według przepisów znowelizowanych, co przesądza o właściwości Sądu Rejonowego w R. do rozpoznania sprawy;
- konsekwencją uwzględnienia argumentacji obrońcy byłaby konieczność uznania, iż w każdej sprawie o przestępstwo przywłaszczenia mienia lub też inne tzw. przestępstwa przepoławione, niejako „z ostrożności” należałoby zawsze przyjmować właściwość rzeczową sądu okręgowego;
- sąd rejonowy z urzędu, w każdym stanie sprawy, uprawniony jest do stwierdzenia swej niewłaściwości i przekazania sprawy sądowi rzeczowo właściwemu.

Przedstawione wyżej poglądy zdecydowały, że Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. i art. 537 § 1 k.p.k. postanowił jak na wstępie.